

O Sendin Biliyorum

– abdulkerim-y · 11 Ağustos 2011

Güneşin omuzlarıma çöktüğü bir ağustosun pazarında kalabalık düşüncelerim arasından ufak ufak ilerliyordum. Gaziler'de en az düşüncelerim kadar kalabalıktı. Ama hiç bir kalabalık bir birine benzemiyordu... Yaşı önemli olmaksızın arkadan gördüğüm bütün kızıl saçlı kadınları sana benzetme sanatımdan bende bıkmıştım artık, derken seni gördüm yine. 'Acaba yine mi benzetiyorum ?' dedim. Ama yok yok bu kesin sendin deyip 3-5 kişiye çarpıp omzundan yakalayıp kendime doğru çevirdiğim kadının sen olmaması beni bir kez daha hayal kırıklığına boğdu. Demin gülen gözlerim sendeledi bi'an. Yere doğru eğildi. Mimiklerimde ona eşlik ediyordu. Çarptığım insanların söylenmesinden olsa gerek; herkes gözlerini bana dikmiş, bişeyler fısıldarken birbirlerine; elimin hâlâ omzunda olduğu kadın : -"Buyrun ?" diye, "Ben o değilim ." der gibi dalga geçti benle. Ondand bir özür bile dileyemiyordum. Derken ikinci bi' soruyu patlattı: -"İyi misiniz?" Yine 'İyiyim' gibi cümleler kuramıyordum. Gözlerim, gözlerim daha fazla dayanamadı. Dizlerimde ondan geri kalmıyordu. Titredi, titredi ve titredi. Oracıkta yığılıverdim. Kamera sessizliğinde bizi seyreden kalabalık aniden galeyane gelmiş gibi başıma üşüştüler. Son hatırladığımda; bayılma sebepime kılıf uydurmaya çalışan insanlar, esnaflardan biri olsa gerek bir bardak su ile beni kendime getirmeye çalışıyordu ve iyi olup olmadığını soruyordu. Önemliymiş gibi...

Kendime geldiğimde bir berber dükkanının koltuğunda uzanmış olarak buldum kendimi. Hemen doğruldum. Klasik bir soru olan ; "Neredeyim ben?" bile diyemiyordum. Fazla geçmedi, dükkanın sahibi olduğunu düşündüğüm pos bıyıklı, göbekli adam "İyi misin ?" diye sordu güler yüzle. Burda olduğumu ufaktan hatırlatmak için açıklama yapıyorduki ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Benim ayağa kalktığımı gören adam o da ayağa kalkmıştı. Tam çıkmak üzereyken, "İsterseniz bi' doktora gidelim ?" demesi üzerine durdum, adama yerden hafifçe baktıktan sonra tekrar o Gaziler'in vitrinlerle çevrilmiş caddesinin kalabalığına attım kendimi. Dünkü insanlardan eser yoktu bugün. Herkes değişiyordu. Dizlerim de hâlâ titriyordu. üç, dört dükkan geçmiştim ki; birinin omzumu nazikçe dürttüğünü farkettilim. Sen olmadığını görmemek için dönüp bakmadım. Dürtmekte ısrarlı olan bu adam, bir yandanda "Beyfendi ?" diye şiveli bir şekilde hitap etmeye başlamıştı. Arkamı dönüp kendisine baktım sonunda. Benden bir söz beklediğini anlamıştım hemen, 'Buyrun ?' dememi bekliyordu belkide. Ama nihayet beni rahatsız etme sebepini açıklamaya başladı. "Cüzdancınızı düşürmüşsünüz ." dedi ve uzattı. Bi'süre duraksadım ve usulca aldım. Bir teşekkür bile edemiyordum. Edemiyordum çünkü; seninle tükettiğimiz o nefesleri böyle ucuz şeylere harcamak benim canımı sıkıyordu. Ama buna inat herkeeee benden bişeyler bekliyordu. Bişeyler söylememi en azından. Yine bişey, hiç birşey söylemeden önüme dönüp gayesizce yürümeye devam ettilim. Cebimdeki resmin aklıma geldi. Hemen yokladım ve çıkardım. Buna iyi bakmalıydım, çünkü; ölmeden önce çektilirdin son fotoğrafı. Ve iyi baktım, sanki unutmamak için inceliyordum. Caddenin ortasında durup ağlamak istedim. Bu dileğimi hemen reddedip yürümeye devam ettilim. Derken işte yine sen. "Ama evet evet bu kesin sendin " dedim. Kesin sen...